

VZKŘÍŠENÍ

FARNÍ ZPRAVODAJ

Z obsahu

- Anketa o farním zpravodaji
- Zprávy a nabídky z farnosti
- Akce ve farnosti
- Kronika
- Duchovně-teologické okénko
- Knižní okénko
- Pro děti
- Program farnosti 2016 – 2017

Moji milí,

opět vás vítám u čtení svatováclavského čísla našeho farního zpravodaje. Léto skončilo a těším se, že se zase budeme vídat, zvláště u oltáře v našem kostele.

V naší farnosti znovu začaly všechny pravidelné programy. Začala výuka náboženství. Pokračuje příprava na křest dospělých, otevřená i těm, kteří ještě nejsou biřmováni, nebo snad ještě nechodí ke svatému přijímání. Rád bych vás povzbudil k zamyšlení nad tím, zda se některá z těchto nabídek netýká právě vás. Setkání je také příležitostí osvěžit si náboženské vědomosti a podpořit ty, kteří své místo v církvi teprve hledají. Letos se bude konat i příprava na biřmování pro mládež. Doufám, že se najde dostatek zájemců, a že budeme moci kolem svatodušních svátků pozvat do naší farnosti některého z biskupů, aby svátost biřmování udělil. Pokračují setkávání maminek i seniorů a také společenství mladých. Znovu začaly páteční adorace se zpěvy z Taizé. I letos pokračují biblické hodiny s jáhnem Pavlem. Tématem, v současné době velmi aktuálním, budou velká světová náboženství.

Svátost biřmování je nazývána svátostí křesťanské dospělosti. Dospívající nebo dospělý člověk dostává svátostnou milost, aby svou víru žil a předával druhým, aby o ní statečně svědčil. Dětská víra těch, které rodiče vodili do kostela za ruku, se má stát dospělou, uvědomělou. Podobná dětské víře může být i zvyková víra dospělého. Apoštolové o letnicích doslova hořeli pro Pána. To je něco jiného, než zvykovost a setrvačnost. Vyprošujeme našim biřmovancům i sobě samým rozhodnost v následování Krista v naší složité době.

Srdečně vám všem žehnám.

Váš Otec Karel

V knize Kazatel čteme:

Všechno má určenou chvíli a veškeré dění pod nebem svůj čas:

*Je čas rození i čas umírání, čas sázet i čas trhat;
...je čas plakat i čas smát se, čas truchlit i čas poskakovat;
...je čas hledat i čas ztrácet, čas opatrovat i čas odhazovat
...je čas milovat i čas nenávidět, čas boje i čas pokoje.*

(Kaz 3, 1-2,4.6.8.)

Autor knihy Kazatel snad promine... z perspektivy redaktorů zpravodaje bychom mohli pokračovat:

*Je čas psát a čas číst, je čas tvořit a čas radovat se z tvorby,
je čas ptát se a čas na otázky odpovídat...*

A tak jsme se tedy, Vás čtenářů, podrobně vyptali, jaké rubriky sledujete pravidelně, co Vám ve zpravodaji chybí nebo přebývá a prostor jsme dali také Vaším vzkazům. Z toho všeho jsme chtěli vyčíst, jakým dalším směrem by se měla tvorba zpravodaje ubírat...

Bůh všechno učinil krásně a v pravý čas, lidem dal do srdce i touhu po věčnosti, jenže člověk nevystihne začátek ani konec díla, jež Bůh koná. (Kaz 3, 11)

Slovy klasika: svatá pravda! Ale takové ambice zpravodaje přeci jen nemívají. Ba právě naopak, každý představený farnosti spíše vybízí k tomu, aby byl jejich zpravodaj více "zdrojem informací místního charakteru" než magazínem doplujícím Katolický týdeník. I naši čtenáři to na základě výsledků anket tak vnímají a chtějí: především být přehledně a aktuálně informováni o tom, co se ve farnosti děje. S potěšením však lze konstatovat, že oblibě se těší i další rubriky, a že náš farní zpravodaj slouží nejen jako statický zdroj informací, ale i jako živý svědek bohatého života farnosti. Zachycuje svědectví o tom, jak mnozí z Vás konají dobro, jak jiní toho dobra s radostí požívají a jak dobrý je Bůh sám.

A nyní již ke konkrétním výsledkům.

Každého čísla zpravodaje se vytiskne a rozebere 300 kusů. Stejně tomu bylo i se svatodušním číslem, ke kterému byla přiložena žádost o vyplnění anket. Zpátky se nám v datu 15. – 29. května 2016 vrátilo 71 vyplněných anketních lístků.

Téměř jedna čtvrtina čtenářů tudíž měla vůli nebo potřebu se nějak ke zpravodaji vyjádřit. První dobrou zprávou tedy je, že více jak 75% čtenářů je se současným stavem zpravodaje zřejmě naprosto spokojeno. Více jak třem čtvrtinám čtenářů ve zpravodaji asi nic nechybí ani nepřebývá a pokud ano, netíží je to natolik, aby měli potřebu se k situaci vyjádřit.

Čtyři pětiny vyplněných anketních lístků neslo informaci, že autoři odpovědí čtou zpravodaj pravidelně. Devět osob se vyjádřilo, že bere zpravodaj do ruky příležitostně a dvě osoby nám vyplnili dotazník, přestože listují zpravodajem výjimečně.

Nejsledovanější rubrikou, kterou pravidelně čtou téměř všichni vyjádřivší se respondenti, jsou zprávy z farnosti. Tato kolonka byla zaškrtnuta v 97% případech. Druhou nejsledovanější rubrikou je podle výsledků anket přehled aktivit, který sleduje pravidelně

80% respondentů. Hned v závěsu je s téměř 80% procenty kronika. Kolem poloviny ze všech čtenářů, kteří se nám do ankety vyjádřili, pak sledují povídky/svědectví (58%), knižní okénko (51%) a rubriku věnovanou dětem (42%).

Teologicky-duchovně vzdělávací rubriku by uvítala téměř polovina čtenářů, kteří vyplnili anketní lístek. 41% označilo, že by měli zájem o čtení rozhovorů. Jedna čtvrtina respondentů se pak vyjádřila, že by měla zájem o zprávy mimo farnost a inzerci.

Zájem o rozhovory bereme v potaz a dle našich možností se o jejich zařazení do zpravodaje pokusíme. Do teologického okénka máte možnost nahlédnout již v tomto čísle. Jestli bude mít i v dalších vydáních podobu otázek a odpovědí záleží na tom, zda-li se nám nějaké otázky (třeba i od Vás, čtenářů) v e-mailu nebo ve schránkách předsíně kostela sejdou. Zprávy ze širšího okolí naší farnosti a inzeráty na poptávané či nabízené služby či zboží mohou být z velké části výsledkem spolupráce s Vámi, čtenáři zpravodaje. Víte o nějaké akci ze širšího okolí, která by mohla farníky zajímat? Nabízíte či poptáváte nějaké služby? Napište nám, rádi informace zveřejníme.

V anketních lístcích se v neposlední řadě objevilo také několik nabídek, jak byste se do tvorby zpravodaje chtěli zapojit. S těmi z Vás, kteří nám zanechali na sebe kontakt, jsme již ve spojení. Několik nabídek však zůstalo bez podpisu. Kdo by se chtěl dodatečně ke své nabídce jmenovitě přihlásit a rozvinout s námi spolupráci, bude vítán. Přeci jen není zpravodaj prací několika „vyvolených“, ale svým způsobem společnou prací celé farnosti.

Nejlépe to vyjádřila pravidelná čtenářka zpravodaje, která nám krom anketního lístku zanechala pro redakci velmi milý a povzbudivý dopis, z něhož si dovolím citovat:

„Farní zpravodaj chápu a vnímám jako dopis dětí, kteří píšou svým rodičům a vyprávějí jim, co zažily, kde byly a co je čeká. Též je Vzkříšení dopisem Otce, který píše svým dětem a povzbuzuje je k dobrému. A to je opravdu radostné a svědčí to o tom, že tvoříme jednu velkou rodinu, ve které mají její členové k sobě blízko.“

Upřímně tedy děkujeme za všechny povzbudivé vzkazy, které jste na anketních lístcích zanechali. V průběhu roku se k nám jen výjimečně dostane nějaká zpětná vazba. Nejčastěji je nám pozitivním signálem jen to, že se každé nové číslo zpravodaje do posledního výtisku rozebere. I to je zpráva, že je zpravodaj potřebný a čtený, přesto je pro naši práci každé dobré slovo velkým povzbuzením a každá *konstruktivní* kritika možností, jak dělat naši práci ještě lépe.

Za vyplněný anketní lístek tímto děkujeme každému jednomu z vás, komu nebyla žádost o zpětnou vazbu lhostejná. Velký dík potom patří Lídě Burianové, která neúnavně vyzývala (nejen) návštěvníky kavárny k vyplnění lístků a Ondrovi Hlaváčovi za celou realizaci ankety od tisku a vkládání anketních lístků až po instalaci schránek na vyplněné odpovědi.

Pro všechny, kteří by se chtěli dodatečně či v budoucnu ke zpravodaji vyjádřit, nabídnout své služby či konkrétní tvorbu nebo se za jakýmkoliv účelem spojit s redakcí, nabízíme možnost kontaktovat nás na nové e-mailové adrese zpravodaj@farnoststrasnice.cz.

Milí čtenáři farního zpravodaje Vzkříšení, přejeme Vám, abyste v tomto čísle i v těch dalších našli vždy to, co hledáte (a možná i něco víc)

Za celou redakci

Kateřina Zýmová

■ ■ FARNÍ PODZIMNÍ POUŤ V RÁMCI ROKU MILOSRDENSTVÍ

Moji milí,

rád bych vás pozval **v sobotu 15. října** na podzimní pouť, kterou připravujeme v rámci Roku milosrdenství.

Hlavním cílem bude mariánský poutní kostel Sv. Martina a Navštívení Panny Marie v Liběšicích u Žatce. V tomto kostele byla v rámci Roku milosrdenství otevřena svatá brána milosrdenství. Kostel se nachází v nábožensky nepřítliš aktivní oblasti, ale jak píše místní pan farář: „Od chvíle, kdy se zjevila Panna Maria v sousední vesnici a zachránila tonoucí při povodni v roce 1743, uplynulo už mnoho roků a poutní místo doznalo nejrůznějších proměn. Ale stále je místem, kam směřují mnozí, aby zde načerpali to nejcennější. Dotek uzdravující lásky, která proměňuje srdce.“ Na tomto poutním místě budeme slavit v 10 hodin dopoledne mši svatou. Poobědvali bychom v některé ze žateckých restaurací.

Odpoledne bychom mohli navštívit zámek Krásný dvůr, který se nachází severozápadně od Podbořan. Zámek má hezké dobové interiéry a přírodně-krajinářský park, první svého druhu v Čechách.

Zájemci o pěší pouť mohou dojet vlakem do stanice Holedeč a odtud pěšky do Liběšic. My ostatní využijeme objednaný autobus.

Těším se na vaši účast

Otec Karel

■ ■ NÁRODNÍ SVATOVÁCLAVSKÁ POUŤ PĚŠKY A NA KOLE

Ve **středu 28. září** se chystáme jako tradičně na pouť do Staré Boleslavi. Pro zájemce o pěší pouť máme připraveny již tradičně dvě skupiny:

1.skupina – přede mší svatou v 10h navštíví kryptu v bazilice sv. Václava

Sraz v Letňanech v 6.00 na zastávce autobusu č. 185. Odjezd v 6.05 do stanice Vinořský hřbitov, odtud pak pěšky. Bližší informace u Lídy Burianové (lida.burianova@seznam.cz)

2.skupina – dorazí až na slavnostní mši svatou v 10h na Mariánské náměstí

Sraz v Letňanech v 6.25 na zastávce autobusu č. 302. Odjezd v 6.35 do stanice Vinořský hřbitov, odtud pak pěšky. Bližší informace u Marušky Revendové (maruska.smolkova@seznam.cz)

Letos se pojedete, podruhé, i na cykloputi kolem kapliček tzv. Svaté cesty.

Sraz je v 6.30 u kapličky sv. Václava v Sokolovské ulici naproti Invalidovně. U každé kapličky si vyslechneme krátký historický výklad a pomodlíme se původní barokní modlitbu z mariánského a svatováclavského cyklu. Návrat ze Staré Boleslavi individuálně. Délka trasy je přibližně 22 km.

Svatá cesta (Via sancta) byla vybudována v 70. letech 17. století pražskými jezuitami a byla tvořena čtyřiačtyřiceti kapličkami. Dnes je jich zachováno asi osmnáct. Více na www.viasancta.cz.

Účast na vlastní nebezpečí. V případě jakýchkoliv dotazů se na mě neváhejte obrátit. Těším se na viděnou

Petr Šimůnek
petr.simunek@atlas.cz, 608 149 676

■ ■ CELOSTÁTNÍ SETKÁNÍ MLÁDEŽE – OLOMOUC 15. – 20. SRPNA 2017

probíhá v duchu světových dní mládeže

Olomouc 2017

Pro koho?

Setkání je určeno pro mladé lidi od 14 do 30 let, kteří chtějí prožít několik dní ve společenství mladých lidí. (Horní věková hranice neplatí pro kněze, řeholníky, řeholnice, spolupracovníky a výjimky na základě domluvy s Arci/Diecézním centrem pro mládež).

Program

Program bude velmi pestrý a bohatý, že si v něm může najít každý něco zajímavého, např. setkání s přáteli a poznávání nových lidí, zajímavá témata přednášek, kvalitní přednášející, nevšední slavení eucharistie, poutavé katecheze, osobní setkání s biskupy, skvělá hudba, sport, kreativní dílny apod.

Novinky

Chystáme pouť na Svatý Kopeček a pak EXPO povolání a návštěvy olomouckých klášterů.

Pouť rodin

V rámci Celostátního setkání mládeže zveme rodiče a rodiny s dětmi na „Den s rodinami“, který se koná **v sobotu 19. srpna 2017**. Dopoledne bude katecheze a mše sv. Na odpoledne je plánován speciální program plný zamýšlení, kultury, umění, výstav.

Zveme všechny rodiny!

www.olomouc2017.signalny.cz

Motto: „Nebojte se!“

■ ■ ■ AKCE VE FARNOSTI

■ Misijní jarmark

Jarmark se uskuteční v neděli **13. listopadu**. Po všech mších svatých se ve farním sále za dobrovolný příspěvek budou nabízet vámi vyrobené drobnosti nebo darované věci. Především výrobky vašich dětí, v rámci projektu Děti pomáhají dětem. Monika s Danou, které jarmark každoročně pořádají, se ptají: *"Zavařovali jste v létě, nakládali? Sušili květiny? Svými dobrotami a krásně nazdobenými výrobky potěšte i ostatní a nabídněte je na jarmarku."* Výtěžek se pošle na podporu dvou dětí, jedenáctileté ugandské holčičky Jane Nalweyisio a sedmnáctiletého indického chlapce Wilsona D'Souza, z projektu Adopce na dálku. Nabízené věci a výrobky můžete nosit v sobotu 12. listopadu od 16 hodin do farního sálu.

■ Velký farní úklid

V pátek **25. listopadu** mezi 14. – 17. hod. nebo v sobotu **26. listopadu** mezi 8. – 11. hod. v předvečer začátku nového liturgického roku se uklízí a gruntuje všechno, co je potřeba – okna, dveře, osvětlení, lavice, okolí kostela... Těšíme se, že přijdou i mladí, škoda, že nejvíc práce často zbude na farníky důchodového věku. Všem pomocníkům předem děkujeme. Za odměnu se můžete potěšit v sobotu dopoledne výrobou vlastního adventního věnečku.

■ Adventní věnce

V sobotu **26. listopadu** od 10 hod., po úklidu, v učebně. Možnost výroby je pro všechny, nejen pro děti – jste srdečně zváni. Materiál na výrobu si vezměte sebou, hlavně korpusy věnečků, svíčky, případně přírodní materiál.

■ Mikulášská nadílka

V pondělí **5. prosince** od 17 hod. ve farním sále. Před začátkem rodiče odevzdají balíčky označené jménem dítěte do košů dole v suterénu.

■ ■ ■ NABÍDKY Z FARNOSTI

■ Pozvánka ke společnému setkávání

Milí farníci,

jsme manželský pár (ve středních letech, ale mladý duchem) a už nějakou dobu se objevujeme ve strašnické farnosti, ale ještě mnoho lidí osobně neznáme. Proto se na Vás obracíme tímto způsobem.

Chceme oslovit ty z Vás, kdo by chtěli **společnou modlitbou, četbou Písma** a třeba i zpěvem a sdílením toho, čím zrovna žijeme, **chválit Boha**.

Pokud Vám taky chybí společenství, budeme rádi, když se ozvete na e-mail: veronique02@seznam.cz. Rádi bychom se scházeli alespoň 1x za 14 dní, ve večerních hodinách cca na 2 hodiny. Kdy, kde a co přesně by bylo náplní našich setkání bychom domluvili společně.

Těšíme se na setkání

Veronika a Jan Filipovi

■ AKADEMIE pro seniory

ZUŠ Praha 7, Šimáčkova 16 otevřela od letošního školního roku **AKADEMII** umění a kultury pro seniory hlavního města Prahy, kde mají starší spoluobčané možnost věnovat se hudbě, výtvarnému umění, tanci a divadlu. Je to obrovská možnost k posílení duševní i fyzické kondice, potěšit se uměleckou tvorbou a osobně se zapojit do kulturního života pod vedením zkušených pedagogů.

Na **AKADEMII** se nekonají žádné přijímací zkoušky a **jediným kritériem přijetí je zájem o uměleckou činnost**. Studium je bezplatné, realizuje se jednou týdně. Přihlášku ke studiu je možné získat v kanceláři ZUŠ, více informací je možné získat na e-mailové adrese: akademie@zuss.cz. Patronem **AKADEMIE** Prahy 7 je Mga. Alfred Strejček (herec, hudebník a moderátor, 75 let).

Pokud by měl někdo z farníků zájem, vyučuji v pátek dopoledne hru na zobcovou flétnu, flétnu a komorní hru. Je to jedinečná situace, kdy k prodlužující se délce života otevíráme také zvýšení její kvality a vytvoření prostoru mezigenerační solidarity a komunikace.

Magdalena Tůmová

■ Pomoc pro maminky v nouzi

Hnutí pro život organizuje pomoc pro všechny ženy, které se ocitly v obtížné životní situaci. Nabízí bezplatně všestrannou pomoc, jejíž součástí je poradenství a materiální pomoc.

Pokud víte o někom, předejte, prosím, kontakty: tel. 800 108 000, web nesoudimepomahame.cz nebo Aqua vitae.

Vy, kteří naopak máte navíc oblečení (mateřské, dětské aj.) postýlky, kočárky a další vybavení pro miminka i větší děti, můžete se obrátit na **pí Jaroslavu Trajerovou, tel. 607 870 457**, která pomoc organizuje. Vítána je i pomoc s distribucí informačních materiálů.

■ Nabídka bydlení

Od měsíce září příjmu do podnájmu na dobu neurčitou věřícího muže, není však podmínkou. K dispozici je **zařízený pokoj**, společné prostory, internet, připojení na televizi... Jedná se o pražskou lokalitu Jižního města. Výše nájmu a ostatní podmínky budou projednány osobně.

Volejte prosím na **telefon 724 224 213** nebo pište na e-mailovou adresu francesco@mujmail.cz.

■ ■ PODZIMNÍ BAZÁREK V MICHELSKÉ

Vážení čtenáři, zveme vás na JUBILEJNÍ 10.dobročinný bazar potřeb pro rodiny s dětmi.

Datum konání:	Sobota 22. října 2016
Čas konání:	10.00 – 15.00
Místo konání:	prostory domova Sue Ryder Michelská 1/7, Praha 4 – Michle http://www.sue-ryder.cz

V bazaru se budou prodávat zejména darované věci. **Stále hledáme dárce.**

Pro potřeby bazaru využijeme:

- vše pro miminka, děti i maminky
- potřeby pro sport, domácnost i volný čas
- dětské, dámské, pánské oblečení
- obuv a doplňky, knihy a hračky

Darované věci můžete odevzdat v některém z dobročinných obchodů Domova Sue Ryder, nejlépe přímo do Michle, označené „BAZAR ŘÍJEN“ nebo je můžete přinést přímo na bazárek v den jeho konání.

Výtěžek z prodeje je věnován Domovu Sue Ryder na podporu péče o seniory.

Kontakty pro více informací:

- Pavla Bajerová, tel.: 774 377 011, e-mail: pavla.bajerova@sue-ryder.cz
- Barbora Fröhde, tel.: 775 250 369, e-mail: barbora.froehde@centrum.cz

Samozřejmostí je doprovodný program:

- Divadélko
- Výtvarná dílna
- Dětský koutek a dětské menu v restauraci Michelský dvůr
- Hrací místnost pro děti, klidová zóna na kojení

■ ■ KVĚTNOVÁ POUŤ DO ITÁLIE

pouť ve svatém roce Božího milosrdenství

Téměř vzápětí po návratu z pouti loňské k Turínskému plátnu, padl návrh vydat se na pouť i v letošním, mimořádném svatém roce. I když ze začátku byly vyhlídky na možnost vůbec naplnit autobus nevelké, nakonec se, s pomocí cestovní kanceláře Palomino, dostatečný počet poutníků našel, a tak nám 20 strašnickým farníkům bylo přece jen dopřáno putovat ke Svatým branám italským, především k bráně v bazilice sv. Petra v Římě, jak nás Sv. Otec vyzval.

Vyjeli jsme v pondělí navečer a po noční jízdě jsme v úterý lehce po poledni zastavili u hotelu na okraji Říma, ubytovali jsme se a po krátké pauze se opět vydali na cestu, tentokrát městskou dopravou. Naštěstí jsme nikoho cestou neztratili, a v plném počtu došli k rámcům na Svatopetrském náměstí ve Vatikánu a posléze se dostali ke Svaté bráně a s téměř posvátnou úctou jí prošli do chrámu sv. Petra. Pro velký počet návštěvníků a poměrně rozsáhlé zábrany uvnitř chrámu nebyla podrobnější prohlídka možná. Zastavili jsme se před Michelangelovou Pietou, u kaple sv. Jana Pavla II., jen na dálku pozdravili sochu sv. Petra a dívali se směrem, kterým Otec Čáp ukazoval a popisoval, co bychom viděli, kdybychom viděli...

Skoro by se dalo říct, že tím jsme měli vrchol naší pouti za sebou a ostatní památky a poutní místa budou jen určitým doplňkem. Toto by byl ovšem velký omyl. Největší duchovní zážitek na nás teprve čekal. Ale nepředbíhejme.

Ve středu dopoledne byli naši poutníci přítomni audience Svatého otce Františka na Svatopetrském náměstí. Odpoledne

jsme pokračovali naším autobusem do San Giovanni Rotondo, se zastávkou v Manoppellu.

Vera ikon – pravá relikvie – také nazývaná Veronica, z čehož vzniklo „Veroničina rouška“, i když, jak nám bylo vysvětleno, postava Veroniky byla vymyšlena františkány při sestavování modliteb Křížové cesty, a tedy neexistovala. Tato rouška se nachází zde v kapucinském klášteře. Procházeli jsme druhou, po Vatikánské, Bránou Milosrdenství na mši svatou ve zdejší klášteře.

Poutníci navštívili i zdejší muzeum – Veraikon. Průvodcem byl místní mnich, tlumočnickem P. Čáp. Místnosti jsou vybaveny vitrínami s exponáty, např. třemi mušlemi a základem tkaniny posvátné roušky, doklad o její pravosti, včetně její historie. Snad každý odcházel plný dojmů a potěšení z uvedených skutečností, i radosti z putování do dalších poutních míst. Den jsme ukončili ubytováním v San Giovanni Rotondo ve večerních hodinách.

Ve čtvrtek nás čekala návštěva San Giovanni Rotonda a San Michele Arcangelo.

Čtvrtý den našeho putování jsme se z hotelu Euro vydali sice ne příliš dlouhou, zato docela náročnou cestou do kopce ke kostelu Panny Marie milostné, který byl postaven ještě v době života Otce Pia, aby sloužil stále se zvyšujícímu počtu poutníků, kteří za ním přicházeli. Dosud tam stojí zповědnice, ve které Otec Pio dlouhé hodiny zповídál. V kapli, kde bylo tělo Otce Pia po jeho smrti 23. 9. 1968 v neporušeném stavu uloženo, pro nás Otec Pavel sloužil mši svatou.

Po mši svaté jsme se rozešli k osobní adoraci a prohlídce celého areálu. Většina

z nás nejprve zamířila do prostor muzea v klášteře, kde jsme si mohli prohlédnout spoustu předmětů, které otec Pio každodenně používal a které stále poutníkům připomínají jeho působení. Měli jsme možnost prohlédnout si i celou, ve které prožil roky svého řeholního života.

Dále jsme navštívili novou velkou baziliku, která pojme několik tisíc poutníků, včetně jejího podzemí, zdobeného 54 nádhernými mozaikami od Marka Rupnika, představujícími paralelně výjevy ze života sv. Františka z Assisi a Otce Pia a kde se od roku 2010 nachází schránka s tělesnými ostatky sv. Otce Pia.

Po poledni jsme se vrátili do hotelu, kde nás ve 13.30 hod očekávali naši řidiči, aby nás autobusem odvezli na nejvýše položené místo jižní části poloostrova Gargano do výše cca 800 m. n. m. do poutního městečka Monte San Angelo. Hora, na které se město rozprostírá, je vápencová a nachází se zde svatyně Santuario di San Michele Arcangelo, kde koncem 5. století došlo k několika zjevením archanděla Michaela a jeho pomocí k řadě zázraků. Svatyně je jedna ze tří hlavních evropských kostelů zasvěcených sv. Michaeli. Spolu se San Michele ve Val di Susa (ten jsme navštívili při loňské pouti do Turína), Mont-Saint-Michel v Normandii a dalšími svatyněmi zasvěcenými archandělu Michaelovi, vzdálenými od sebe cca 780 km jsou vyrovnány podél přímky, která po prodloužení vede až do Jeruzaléma. Tato

svatyně byla v roce 2011 zařazena do seznamu světového dědictví UNESCO.

Po návratu do hotelu a mimořádně bohaté večeři (dýňové rizoto s kuřecími stehny, lilkem a fazolkami) se někteří vydali znovu do kostela Panny Marie k avizované růžencové pobožnosti, která měla začít ve 20,45 hod. Přesto, že žádný ze zúčastněných neumí italsky, vyslechli jsme pozorně v italštině evangelium podle sv. Jana a minimálně půlhodinovou promluvu, která místo růžence byla součástí adorace, setrvali jsme až do konce. Cestou do hotelu na čerstvém (až příliš čerstvém) vzduchu, jsme se tak dobře připravili k zaslouženému, byť kratšímu nočnímu odpočinku.

V pátek byla před námi opět dlouhá cesta, měli jsme dojet do Padovy, se zastavením v Loretu – druhém nejnavštěvovanějším poutním místě Itálie. Je zde totiž Loretánská svatyně – svatá chýše. Podle staré tradice, která je dnes potvrzena rozsáhlými historickými a archeologickými nálezy, je Mariiným domkem z Nazareta. Mariino přízemní obydlí se skládalo za dvou částí – z jeskyně vyhloubené ve skále, která byla později přenesena do baziliky Zvěstování v Nazaretě, a ze zděného domku, stojícího před ní.

Když r. 1291 křižáci definitivně opustili Palestinu, byl, podle tradice, Mariin zděný domek přenesen anděly nejprve do Ilýrie (Chorvatsko) a potom přepraven do Loreta (1294). Kameny byly dle výzkumů přivezeny po moři z iniciativy zámožné italské rodiny Angeli.

Svatý domek měl podle původního půdorysu jen tři zdi, východní část, kde dnes stojí oltář, byla otevřena do jeskyně. Zdi jsou vysoké necelé tři metry. Horní část byla doplněna později z místního materiálu, včetně klenby. Mramorový obklad objednal papež Julius II. u D. Bramanteho. Interiér svatého domku zdobí malby místních malířů

ze 14 – 15. stol. Kříž, umístěný na západní straně je ze 13. stol. Socha P. Marie byla vyřezána podle návrhu E. Quattriniho r. 1922 L. Celanim z libanonského černého cedrového dřeva pocházejícího z vatikánských zahrad, nahradila původní sochu zničenou požárem. Svatá chýše je součástí pozdně gotické baziliky.

Do Padovy jsme pak přijeli zrovna k večeri. Padova je hlavním městem provincie Padova. Kromě baziliky sv. Antonína Paduánského je zde jedna z nejstarších univerzit na světě a jako téměř všude v Itálii mnoho architektonických skvostů.

V sobotní ráno jsme opět sbalili kufry a odjeli do centra. První cesta vedla k bazilice – Basilica del Santo.

Svatý Antonín Paduánský, křtěný Fernandez, syn ze šlechtického rodu, se narodil v Lisabonu.

V roce 1210 vstoupil k augustiniánům, po dvou letech požádal o přeložení. Byl poslán do opatství svatého Kříže v Coimbre, v Portugalsku. Tam strávil studiem asi osm let. Ve 24 letech byl vysvěcen na kněze a podle všech známek měl před sebou velkou církevní kariéru.

V té době však do Coimby připutovali z Assisi první bratři svatého Františka, jehož pověst svatosti se už šířila po celé Evropě. Mezi prvními bylo i několik misionářů, kteří měli namířeno do Maroka. Ve Fernandezovi se po setkání s nimi probouzela touha po podobném životě. Když se pak z Maroka do Coimby navrátila mrtvá těla františkánských mučedníků, dozrálo v něm rozhodnutí přidat se ke společenství sv. Františka a odjet do Maroka kázat Krista muslimům. Podle svatého poustevníka přijal Fernandez jméno Antonín, pod kterým ho zná celý svět. Na podzim r. 1220 opravdu odjel do Maroka. Jenže okamžitě onemocněl malárií a zápasil v horečkách o život. Napadlo ho, že nejspíš prosazuje vůli

svou a ne Boží a že tedy nezbyvá než se vrátit domů. Při návratu ale jeho loď ztroskotala u pobřeží Sicílie.

Na Sicílii se od bratří dozvěděl, že svatý František svolal na letníce roku 1221 do Assisi kapitulou všech menších bratří a tak se jí zúčastnil. Všimnul si ho provinciál ze severu Itálie a pozval ho, aby sloužil jako kněz malé skupině poustevníků na Montepaolo. Tam by možná zůstal až do smrti, kdyby jednoho dne během kněžského svěcení ve Forlì náhle nechyběl kazatel. Tuto situaci bratři vyřešili tím, že vyzvali ke kázání bez přípravy Antonína. A tak bratři objevili ke svému překvapení v Antonínovi učence a mimořádného kazatele. Hned jej vybrali mezi kazatele putující. V následujících letech Antonín prošel celou Itálií i část Francie. Kázal chudým i bohatým, vhod i nevhod. A Pán potvrzoval jeho slova zázraky a znameními.

Z Rimini se traduje známé kázání rybám. Lidé se tam jeho slovům vysmívali, takže se světec obrátil k rybám: „Ryby, naslouchejte slovu Páně!“ Ryby se shromáždily u břehu a neodpluly, dokud Antonín své kázání neukončil.

Po smrti sv. Františka (1226) byl jmenován provinciálem severní Itálie, bylo mu 32 let. I přes své chatrné zdraví neustále podnikal namáhavé cesty.

V postní době r. 1228 začíná jeho padovská historie. Padova byla významným městem, s vlastní univerzitou a armádou, s bohatou místní šlechtou. Lidé žili byznysem a slavnostmi. Antonín se rozhodl kázat a zpovídat denně po celou dobu postní. Už po prvních kázáních ho chodilo poslouchat na třicet tisíc lidí. Zástupy se sbíhaly, aby slyšely slovo Boží a viděly živého světce. Antonínova série postních kázání znamenala podle historických pramenů hlubokou náboženskou obrodu Padovy.

Po vyčerpávající misii se vážně nemocný Antonín uchýlil do poustevny

Camposampiero, kde si nechal postavit úkryt v koruně starého ořechu. Tady se modlil a četl Písmo. Tam byl jednou zastížen v mystickém vytržení, zářící nadpřirozeným světlem, s Dítětem Ježíšem v náručí. Odtud pochází obvyklé vyobrazení světce.

Když se mu přitížilo, přál si zemřít v klášteře v Padově, ale nakonec jej bratři stačili převést jen do hospice při klášteře klarisek v blízké Arcelle, kde 13. června 1231 zemřel. Již rok nato, o Letnicích 1232, jej papež Řehoř IX. kanonizoval, v roce 1946 jej papež Pius XII prohlásil za učitele církve. V bazilice je nádherná tomba světce, hojně navštěvovaná poutníky.

Po mši sv. nás Otec Čáp zavedl na ovocný trh, mnozí jsme neodolali a

nakoupili. Rybím trhem jsme ale jen prošli a to celkem rychlým krokem.

V poledne jsme už z Padovy odjžděli a mířili přes Rakousko domů.

Bohu díky jsme dojeli všichni a ve zdraví. Srdečně děkujeme Otci Čápovi za ochotu, že se s námi opět na pout' vydal, a za vše co jeho náročná průvodcovská a duchovní služba obnášela.

Zvláštní poděkování pak patří paní Jechové, která nás nejen poslala do Manoppella, ale ještě nás na cestu vybavila informacemi o posvátné roušce. Jak jsme se všichni shodli, byla návštěva Manoppella jedním z nejhlubších duchovních zážitků naší pouti.

Marie Beková, Marie Boháčová, Marie Mocová

■ ■ VÝLET NEJEN SENIORŮ DO JÍLOVÉHO

výstava Karel IV. – Zlato pro korunu

Regionální muzeum v Jílovém u Prahy uspořádalo výstavu k sedmistému výročí narození Karla IV. – Otce vlasti – Zlato pro korunu. V úterý 24. května se do Jílového vypravila i malá skupina našich farníků.

V muzeu nás přivítal kurátor výstavy. Nejdříve nám ukázal asi třicet pěkně namalovaných nejznámějších hradů z doby Karla IV., a to nejen z Čech, ale i z Francie a Německa. Potom nám vyprávěl velice romantickou legendu o vzniku rodu Lucemburků. Pokračoval životopisem Karla IV., jeho vztahem k podřízeným i okolním panovníkům. V další části výstavy byl zachycen život na hradě a na vesnici. Ukázky oblečení, ozdob i vyšívaní. Patřilo sem i nádobí na vaření, sklo a různé řemeslné potřeby té doby, například sekerky, nože, dýky. V rohu místnosti stála figura mnicha, který přepisoval krásnými brky knihy.

V poslední části výstavy byla veliká maketa Kaple svatého Kříže z Karlštejna, před ní ve skleněné krychli byla vystavena kopie císařské koruny. Je překrásná. Originál této koruny je trvale ve vídeňském Hofburgu. Jedna z kopií je umístěna v německých Cáchách a druhá je u nás v Kutné Hoře. Jiří Urban ji vytvářel dva roky (2007 – 2009), nyní je zapůjčena v Jílovém. Je sestavena z osmi částí, vpředu je kříž a na temeni oblouk. Oblouk je zdobený malými obloučky a nápisem IMPERATOR. Obdivovali jsme jemnou práci z falešných perel a skleněných drahokamů, včetně skleněných malovaných okýnek. Dlouho jsme si ji prohlíželi, ale přišla další skupina a museli jsme odejít. Ještě jsme se zastavili v místní cukrárně a takto posílení ještě stihli večerní mši svatou a májovou pobožnost. To byla závěrečná tečka krásného dne. Díky za ni.

AS

■ ■ TŘETÍ FARNÍ VYCHÁZKA NA OLŠANSKÉ HŘBITOVY

V sobotu 28. května ve 14 hodin jsme se sešli v počtu dvanácti pod vedením pana Hamršmída před hlavní bránou. Následovala cesta k V. oddělení hřbitova, kdesi vzadu, kam běžný návštěvník obvykle nepříjde. I ponořili jsme se tak trochu do břechtanové džungle, ze které více či méně vyčnívaly pomníky, náhrobky nebo mohyly. Podél hřbitovní zdi pak byly ke spatření větší či menší hrobky, většinou značně omšelé. Mezi nimi i největší hrobka na Olšanech – Alberta Lana. Uvnitř jsou fresky od Františka Sequense. Na vlastní náklady ji přislíbil restaurovat podnik Metrostav.

Hned na začátku jsme míjeli velký pomník rodiny Hrdličkovy. Ztvárnění snu matky, kdy císař František Josef I. oznamuje smrt syna. Což se pak skutečně stalo. Dále hrob se sochou Jana Kotěry; hrob herce Vladimíra Dlouhého, spisovatelky Valji Stýblové; člena olymp. výboru a ceremoniáře presidenta Masaryka Guth-Jarkovského; mohyla spoluzakladatele sokola Fügnera; hrob rodiny Myšákovy – známá cukrárna; rodiny Zátkovy – mlýny a pekárny; Dr. Nečase – tchána F. Bílka (který svatbě své dcery příliš nepřál) – našla se jeho korespondence s O. Březinou; dále herce Saši Rašilova; primabaleríny A. Korecké; Emanuela Krescense-Lišky – malíře a restaurátora; rodiny Mánesů – Josefa, Kvida, Amálie; architekta Myslbeka – zakladatele um.prům.muzea; architekta Jenčovského – Tančící dům; hudebního skladatele F. Kavana; 1. českého primátora Františka Pštrosa.... Tolik, co jsem stačila zaznamenat z nesmírně zajímavé a obšírné přednášky během naší procházky.

Některé hroby byly pěkně udržované, restaurované. Některé prý byly „adoptovány“! Podobně jako jsou adoptce na dálku chudých dětí z třetího světa nebo zvířat ze zoo. Užitečná myšlenka, ale zatím jen velmi málo užívaná.

Panu Hamršmídovi patří vřelý dík za poutavou přednášku, jen škoda, že nepřišlo více zájemců. Pro milovníky památek to byl zážitek! VB

■ ■ NOC KOSTELŮ 2016

Milí přátelé, skončilo období prázdnin a dovolených a všichni jsme se vrátili do svých domovů a ke svým povinnostem ve škole a v práci i doma.

Zavzpomínejme si spolu na Noc kostelů, která se konala dne 10. června 2016 u nás. Letošní program se nesl hlavně v hudebním duchu.

Zahájili jsme ho večerní bohoslužbou – mši svatou sloužil P. Karel Kočí.

Po ní jako první přednesl svá varhanní preludia náš varhaník Jakub Černý. Připravil si pěkné skladby různých autorů, při kterých jsme se ztišili a vnímali krásu varhanních melodií.

Následovalo, jako každý rok, poutavé vyprávění pana ing. architekta Jindřicha Synka, autora celého projektu našeho kostela. Hovořil o jeho historii a řekl nám i mnoho zajímavostí, a to jak o stavbě samotné, tak i o peripetiích, které budování kostela provázely.

Letos se stal hlavní částí programu koncert flétnového komorního souboru "Magistři". Členové souboru – učitelé hudby ze všech koutů naší vlasti – nám přijeli zahrát pro radost. Umělecká vedoucí souboru MgA Magdalena Bílková – Tůmová pečlivě vybrala různá díla a jako malé překvapení nám zahráli skladbu O. Máchy „Uxores Caroli“, ve které autor hudebně ztvárnil postavy manželek Karla IV. Pro mnohé z nás je nové poznání, že jedenáct flétnistů může nahradit svým laděním a krásným hudebním projevem celý komorní orchestr.

Ani děti nebyly ochuzeny o svůj každoroční program – tvořivou dílnu. Postavily si model kostela a s úsměvem na tvářích se spokojeně vracely do svých domovů.

Modlitby se zpěvy z Taizé byly letos kvůli vzniklé časové tísni kratší, ale jistě byly stejně vroucí a upřímné a Pán je slyšel. Hudební doprovod naší mládežnické skupiny jemně doplňoval meditační rozpoložení našich duší.

Tento mimořádný večer uzavřel P. Karel děkovnou modlitbou a požehnal nám na cestu domů.

Děkujeme Vám všem, kteří jste se jakýmkoli způsobem podíleli na přípravě a průběhu i realizaci programu Noci kostelů u nás.

Interiér kostela byl slavnostně vyzdobený, připravený program byl bohatý a atmosféra duchovní a sváteční. Každý návštěvník si mohl vybrat z pestré nabídky, chvíli spočinout, ztišit se a otevřít srdce. Myslím, že všichni, kteří přišli, byli vnitřně osloveni a milost Boží se jich dotkla. JK

■ ■ SENIOŘI V KRKONOŠÍCH

Na přelomu června a července jsme my, strašničtí důchodci, strávili pár dní v Jánských Lázních v Krkonoších. Bydleli jsme ve velmi pěkně renovovaném objektu Marianum na horní lázeňské promenádě přímo za novogotickým katolickým kostelíkem Jana Křtitele. Bylo o nás vzorně pečováno, nikdo si nemusel na nic stěžovat.

Náplň pobytu si každý volil podle svého přání a svých zdravotních možností sám. Ať to byly procházky po promenádě s posezením u kávy či se zmrzlinou, nebo po krásném a zajímavém okolí obnovených lázní. Někdo se věnoval i lázeňským procedurám. V nových lázních byl k dispozici i plavecký bazén.

První den většina z nás vyjela lanovkou na Černou horu. Došli jsme na blízkou Černou boudu, kde se před námi rozevřelo panorama na Sněžku, Obří důl, Studniční a Luční horu. Někteří zvolili zpět cestu lanovkou nebo po turistické červené značce. Čtyři odvážné ženy dokonce sešly do Jánských Lázní po strmé žluté značce. Ty by měly obdržet medaili za výkon a odvahu!!!

Další den se vytvořila skupinka osmi lidí, včetně P. Vladimíra, která z Černé hory došla až do Pece p. Sněžkou. Cestou u Pražské boudy jsme narazili na zcela novou krásnou kapličku sv. Kryštofa, která byla, jak jsme se později dozvěděli, koncem srpna vysvěcena P. Mgr. Theodorem Pajakem, MSF. Nahradila starou kapličku zbouranou v 60. letech.

Poslední den pobytu si někteří vyšli na Zlatou vyhlídku a Hladíkovou výšinu, jiní se jeli podívat na vzdálenější Pomezní boudy.

Pater Vladimír se k nám z pracovních důvodů připojil o den později, a tak jsme přímo v Marianu, kde se nachází kaple, mohli každý den slavit mši sv. Počasí nám přálo, a tak si myslím, že všichni odjízďeli spokojeni.

Anna a Pavel Hofmannovi

■ ■ SVĚTOVÉ DNY MLÁDEŽE V KRAKOVĚ

pohledem jedné účastnice

Stejně jako dalších 6,5 tisíce Čechů a 2,5 milionů lidí celého světa jsem i já vyrazila na Světové dny mládeže do Krakova. I když jsem původem ze Záběhlic, pak ze Strašnic, tak do Krakova jsem vyrazila s Olomoucí. Nejvíce jsem se těšila na úplný začátek pouti, který začínal pro celou arcidiecézi v katedrále sv. Václava mší svatou. Plná katedrála mladých lidí, to byla paráda, ale byl to pouze začátek toho velkého, co přišlo později.

Do Krakova jsme se dostali hladce, ubytovali nás ve škole, kde byli moc milí a snažili se vše nějak řešit, služby na vrátnici jsme si střídali, abychom naše ubytovatele neumučili do morku kosti.

Program byl rozdělen do tří částí. První část programu měl každý stát sám, ve svém národním centru. Naše, české centrum, patřilo k těm nejlepším, jak jsme se doslechli. Měli jsme vždy dopoledne program, katechezi, mši, sdílení, písničky, přednášky. Večerní náplní pak byla někdy mše, Korunka k Božímu Milosrdenství nebo naprosto úžasná a nepopsatelná křížová cesta. Ta se skládala vždy z přečtené básně, divadelního ztvárnění a modlitby. Byla zaměřená na problémy dnešního světa jako potraty, rozvody, týrání dětí atd. Hodně poutníků by se mnou zajisté souhlasilo, že lepší křížovou cestu nezažilo a to jich někteří již zažili mnoho.

Druhou částí byl tzv. Festival mladých. Zpočátku byl v českém národním centru problém s mobilní aplikací, ve které byl program tohoto festivalu k dispozici, ale my jsme se ke všemu nějakým zázrakem dostali včas, takže jsme ani nevnímali tento handicap, na který si všichni hodně stěžovali. V rámci festivalu byla uváděna divadelní představení, filmy, koncerty, vše po celém Krakově přístupné všem.

Poslední část byla ta nejočekávanější a největší. Té se účastnili úplně všichni. Celý svět. Kdo nezažil, nepochopí. Při těchto akcích jsme si živě představovali, co znamená heslo: „sblížení národů“. Stojíte v zástupu lidí, jejichž jediným úkolem dne je dostat se z bodu A do bodu B, to je vše. Zní to jednoduše, ale stejný úkol má dalších 2,5 milionu lidí. Tento zážitek jsme mohli prožít hned několikrát: ve středu, kdy jsme vyrazili na zahajovací mši do Parku Blonia, ve čtvrtek, kdy bylo přivítání s papežem, v pátek na křížovou cestu s ním a na sobotu a neděli na louku zvanou Campus Misericordiae, kde byla sobotní večerní vigilie a nedělní ranní mše svatá s papežem, jako vyvrcholení celého setkání.

Vždy při těchto výpravách neměl člověk šanci ovlivnit směr jeho pohybu, dav nás táhl, kam se mu chtělo. Vymodlené pěkné počasí bylo jen částečnou odměnou. Protože v takovém davu, kdy se na nás tři hodiny lepší (a to doslova) další lidé, se teplé počasí stává ještě teplejším.

Po absolvování dvou těchto přesunů naše skupinka zvolila na pátek volnější variantu. Zůstali jsme v českém národním centru (ČNC), kde byla též křížová cesta, jako v Parku Blonia, ale bez papeže, „pouze“ v českém podání, jak jsem již zmiňovala výše.

Nabrali jsme síly a v sobotu ráno jsme se mohli po ranní mši v ČNC vydat na Campus Misericordiae, kde měl program své vyvrcholení. Po cestě bylo vidět, jak je zajištěná bezpečnost a zdravotní péče.

Vzhledem k velkému teplu, množství poutníků a tím způsobeného stísnění, lidé kolabovali. Hned však byli po ruce nějakí dobrovolníci, co dostali dotyčného do stínu a podali mu první pomoc. Sanitky pak jezdily, jak jen se dalo. Poslední věta zní pro

účastníky spíše komicky, protože rychlost těchto sanitek byla méně než 5 km/hod, protože se nejdříve musely prodrat davem a to byl nelehký úkol. Možná se někdo setkal s jiným přístupem, ale co jsme zažili my ve svém okolí, tak vše klapalo dobře.

Po několika hodinách, které naplnil pomalý posun vpřed, písně všeho druhu i jazyka, obdržení suchého proviantu a projití kontrolou, jsme dorazili do sektoru, který nám byl určen. Vybrali jsme si svůj kousek půdy a rozložili karimatku, to byl jediný prostor, který byl pro každého z nás určen na dalších 24 hodin. Jako ČR jsme měli výborné sektory, mladí se poučili z Madridu a naše sekce vyslala mladé muže, kteří drželi

ostatním místa, takže jsme se měli opravdu parádně. Večerní vigilie pak byla nádherná a pevně věřím, že ji mnozí z vás viděli. Pak jsme usínali a probouzeli se s výhledem na oltář, kde na mě přímo koukaly oči Ježíše z obrazu Božího Milosrdenství. Krásný, nezapomenutelný zážitek.

I když se naši kamarádi modlili za dobrou úrodu, tak nás, co jsme se modlili za pěkné počasí, bylo víc, takže déšť a bouřky se objevili až ve 14 hodin, jak hlásil radar, když jsme se vydávali na cestu zpět. To už nevadilo, že všechny věci zmoknou, čekala nás cesta domů a něco suchého jsme na školách ještě měli.

Ještě jednu charakteristiku takového setkání bych ráda zmínila. Je to místo, kam dorazí mnoho lidí z našeho státu. Díky tomu tam můžete potkat kamarády či příbuzné, které jste dlouho neviděli, nebo jste netušili, že jsou též věřící. Anebo narazíte na dobré známé, jako je Jenda Balík, Jan Houkal nebo Vojta Smolka. Já měla to štěstí, že jsem chvíli mluvila se všemi. Jenda měl celé ČNC na starosti, takže mnoho starostí, spolupráce s dobrovolníky, trpělivosti a dalších potřebných věcí. Takže mu patří dík, za krásně zorganizovaný program! Otec Jan zde byl se svou skupinkou mladých z farnosti. Taková skupinka mladých mezi tolika lidmi stojí také hodně sil. A otec Vojtěch měl na starosti všechny české a moravské kněze, aby věděli, kdo má co za úkol, kde a kdy se mají shromažďovat. Tomu patří nemenší dík, protože kněží tam bylo opravdu požehnaně.

Zážitků je výrazně víc a myslím, že každý si jich odváží hromadu, tohle je jen malá ochutnávka toho, jaký krásný, neobvyklý a nezapomenutelný čas jsme v Krakově po celou dobu zažívali.

Eliška

■ ■ DOVOLENÁ FARNÍHO SPOLEČENSTVÍ

Nesmazatelný otisk (Ostravice)

A.D. MMXVI (Léta Páně 2016) se výprava sedmi rodin z krajů českých vydala na hranice země moravské a slezské. Doputovala až k toku zvanému Bučací, poblíž usedlosti Ostravice, do míst s výhledy na panorama Beskyd. Odtud tlupa 32 hladových krků podnikala výpravy do okolních hvozdu, luhů, hájů a grůňů (bezlesých horských hřbetů).

Každý člen tlupy si z výprav odnášel jiné nesmazatelné zážitky. Některým se vryl do paměti výplaz na nejvyšší horu Beskyd (horu Lysou), jiným setkání s Radegastem (socha pohanského boha či místní ryzí pěnivý mok) a dalším pohled do kraje z věže kostela věrozvěstů (vrch Radhošť). Mnohým učarovaly celodřevěné kostelíky či srub Petra Bezruče (Slezské písně). O to hlubší zklamání jim přinesl pomník Maryčky Magdónovy na zdi hřbitovny (Staré Hamry). Petr Bezruč nám všem lhal! Maryčka nikdy nežíla.

Zato lev Aslan od C.S.Lewise (Letopisy Narnie) byl s námi každý den. Dcerám a synům zanechal na hrudích nevypratelný otisk (viz foto). Vedle sportovních klání během dne (poněvadž byl rok olympijský) večer patřil dušestravě (rok milosrdenství).

Ač září, již nyní se všichni navrátilí těší na další výpravu v Létě Páně 2017 (A.D. MMXVII).

-BDDFHŠ-

■ ■ PŘECHOD ČESKOMORAVSKÉ VYSOČINY 2016

Farní čundr

I letos se konalo v pořadí již páté týdenní putování po krásách české přírody. Po Beskydech, Šumavě, Jesenících a Krušných horách jsme se rozhodli objevit krásy Českomoravské vrchoviny. Z Hlavního nádraží jsme vlakem odjeli do Velkého Meziříčí, kde jsme nakoupili a vyrazili do centra. Po krátkém občerstvení v restauraci jsme vyfasovali (jak je již tradicí) dárky od Kofoly – tentokrát to byly látkové náivleky na ruce se vzory nejrůznějších tetování. Takto vybaveni jsme se již konečně mohli vypravit na naše putování.

Během naší stokilometrové trasy jsme prožili nespočet krásných i zábavných chviliek a pod vedením Kryštofa a Radky jsme pochodovali k cíli. Letošní putování provázelo dobré počasí, ještě lepší nálada a samozřejmě nádherná příroda. Českomoravská vrchovina je krásné a přitom klidné místo, které rozhodně stojí za navštívení. Místní jsou přívětiví lidé, co nám rádi poradili nebo nás nechali doplnit zásoby vody.

Zažili jsme bolavá záda, vůni jídla připravovaného v ešusech a skvělou společnost. Povídali jsme si se stádem krav. Našli jsme zásuvku uprostřed pole, hromadu hub a otužilejší část z nás si zaplavala v místních jezerech. Spali jsme v kempech i v přírodě, modlili se spolu pod hvězdným nebem a povídali si do noci u táboráku.

Naše putování jsme zakončili v Kunžaku, kde jsme také byli na mši. Odtamtud nás odvezl autobus do Třeboně, kde jsme si prošli centrum a dali si dobrý oběd. Pak už nás čekala jen cesta vlakem do Prahy a rozloučení.

Chtěl bych poděkovat Radce a Kryštofovi za to, že celý výlet tak dobře připravili a všem poutníkům za jejich milou společnost. Už se nemůžu dočkat, až zase za rok někam vyrazíme. A vám všem bych chtěl doporučit Českomoravskou vrchovinu. Opravdu má co nabídnout!

Jan Spousta

■ ■ DĚTSKÝ FARNÍ TÁBOR RASPENAVA

Na letošní tábor pořádaný ve dnech 15.-26. srpna jsme se vydali do severočeského městečka Raspenava, táhnoucího se údolím řeky Smědé pod zelenými úpatími Jizerských hor. Brzy po příjezdu byl dětem odhalen účel naší cesty – svět postupně upadá do záhuby a zkázy, z níž ho může zachránit pouze prastarý artefakt, nazývaný Smlouva. Děti se rozdělí do hledačských týmů a pod dohledem mecenášů z řad vedoucích a pomocníků se pokusí Smlouvu získat. Rovněž jim budou, podle schopností a talentů, přidělena povolání – stanou se vědci, vojáky, spisovateli, kováři či umělci.

Ještě večer prvního dne se však objevila neočekávaná návštěva. Trojice zahalených postav v maskách vystoupila z temnot a představila se jako Strážci Smlouvy. Hledačům bylo sděleno, že není cesty ke Smlouvě než skrze Strážce. A Strážci ke Smlouvě pustí jen ty, kdo se v řadě úkolů a zkoušek prokážou jako ti nejsilnější, nejchytřejší a nejšikovnější. Ostatní nemají naději.

Následující dny tedy byly ve znamení úkolů, zadávaných Strážci. Každé povolání mělo šanci se blýsknout: stavěly se věže, hrálo divadlo, řešily logické úlohy, přepisovaly příběhy a hrály válečné hry v lesích. Strážcům ale žádný výkon hledačů Smlouvy nikdy nepřipadal dostatečný a jejich nelibost se stupňovala. V sobotu večer pak hledačům oznámili, že Smlouva jim uniká a jejich naděje na její získání jsou mizivé.

Tou dobou už ale hledači nějaký čas dostávali tajemné dopisy, podepisované pouze znakem kotvy, které jim dodávaly sílu a naději a varovaly je před neupřímností a skrytými úmysly Strážců. V neděli se hledačům podařilo podle skrytých plánů sestavit vysílačku a s autory dopisů se spojit. Pod příkrovem černých mraků, skrývajících právě vycházející měsíc, se pak vydali do okolních lesů potkat je tváří v tvář. Setkání bylo přerušeno

blížími se Strážci, ale i tak se Hledači dozvěděli, že pisatelé dopisů jsou Rebelové, bojující proti Strážcům, a že „Strážci“ rozhodně nemají v úmyslu hledačům Smlouvu vydat.

V následujících dnech se podařilo dešifrovat tajné depeše „Strážců,“ hovořící o nutnosti udržet si nad hledači vliv, nebo je zlikvidovat. Když byly jejich plány odhaleny, nešťítli se ani travičství či únosu. Vše vyvrcholilo ve čtvrtek, kdy se hledačům spolu s Rebely podařilo „Strážce“ zahnat na útek a nakonec porazit a zajmout. V ten moment ale přišlo překvapující zjištění: „Strážci“ Smlouvu nemají a nikdy neměli.

Samotná Smlouva vůbec není hmotným objektem, ale jen jiné jméno pro Kristovu oběť. Ta není jen pro vyvolené, jak tvrdili „Strážci,“ ale pro každého a pro všechny. Je to dar z Boží milosti a pouze vlastními silami si ho nemůžeme zasloužit. Dojem, vyvolávaný „Strážci,“ že spása je jen pro ty nejlepší, vede ke strachu a nesvobodě, které nám brání uvědomit si Boží lásku. Naproti tomu křesťan, který ví, že je nedokonalý a odkázaný na Boží milost, je ve svém úsilí o správný život klidný, protože ví, že Bůh jeho nedostatky zahladí. Získání Smlouvy tak není o vrcholných výkonech, ale o pokoře, která je schopná poznat, že při všem svém snažení potřebujeme Boží pomoc, a o klidu a radosti, které z tohoto poznání vyvěrají.

Na konci tábora je zjištěno, že se v rolích „Strážců“ i Rebelů postupně vystřídali všichni vedoucí. Každý totiž někdy selže a koná zlo, ale každému může být odpuštěno. Masky „Strážců“ jsou sejmuty a ukazují se být jen prázdnými, pomíjejícími skořápkami. To, co zůstává, je radost a společenství všech v Kristu.

Děkujeme všem, kteří se za zdar našeho tábora modlili a pomáhali mu, především pak otci Kočímu a také otci Andršovi, který nám věnoval mnoho času ze svého nabitého rozvrhu a ukázal nám dopodrobna všechny taje a zákoutí svých kostelů.

Páka

■ ■ VZPOMÍNKA

Vzpomeňte s námi na zesnulou paní Anneliese Kapplovou z Lappersdorfu, manželku pana profesora Otmara Kappla, velkého přítele Strašnické farnosti. Paní Anneliese Kapplová, povoláním učitelka na gymnáziu v Regensburgu, matka dvou dcer a tří synů, byla skutečným zázemím a přístavem pro celou svoji rodinu. Tato drobná, veselá a energická žena se nenápadně, ale účinně podílela na veškeré činnosti svého manžela, včetně pomoci při zajištění podpory regensburšské diecéze při výstavbě našeho kostela. Anneliese Kapplová zemřela 19. 6. 2016 ve věku nedožitých 90 let, smířena s Pánem, v kruhu svých blízkých. Pohřeb se konal 25. 6. 2016 z kostela v Lappersdorfu. Za strašnickou farnost se zúčastnilo pohřbu osm strašnických farníků, kteří vyjádřili pozůstalým soustrast a položili k rakvi smuteční kytici. Ve Strašnicích i v Emauzích byla za paní Kapplovou sloužena mše svatá. Vzpomeňme na ní v modlitbě a uchovejme ji v paměti.

Karel Duchek

■ ■ ■ DUCHOVNĚ-TEOLOGICKÉ OKÉNKO

V Enchiridionu odpustků se píše, že odpustek je „odpuštění časného trestu před Bohem za hříchy, jež byly odpuštěny co do viny“. Jak je to tedy s tresty za nevyznané hříchy například u mých „nevěřících“ příbuzných? Je vůbec v mých možnostech jim z očiště do Boží přítomnosti skrze odpustky touto řádnou cestou pomoci?

A jak je to s podmínkou, která říká, že pro získání odpustků je třeba „nemít nejmenší zalíbení ani v lehkém hříchu“? Na jednu stranu se říká, že i spravedlivý denně sedmkrát zhřeší... na druhou stranu – když Církev odpustky nabízí, zcela jistě musí být v možnostech člověka je získat. Z toho všeho mi vychází, že jsou zřejmé situace, ve kterých člověk hřeší jaksi „bez zalíbení v hříchu“... a získání odpustku to ještě úplně nebrání.

Mohu tedy i při vědomí vlastní hříšnosti zůstat v jistotě, že jsou pro mne (a skrze mne i pro mé blízké) odpustky a jejich odpouštějící moc dosažitelné?

Ohledně odpustků existuje mnoho nejasností a předsudků. Často se odpustky zaměňují za odpuštění hříchů. Také se stále vrací téma „prodeje odpustků“. Je třeba si uvědomit, že každý hřích zahrnuje dvě roviny. Za první je urážkou nekonečné Boží lásky. Za druhé je to pak škoda v běžném slova smyslu – na věcech, na vztazích mezi lidmi, na sobě samém a na vlastní schopnosti milovat Boha a bližního. Není v silách člověka urážku Boha odpykat, protože by pykal nekonečně dlouho. Cesta, jak ven ze stavu urážky nekonečné Boží lásky, je Boží odpuštění. To je předmětem křtu a po křtu svátosti smíření nebo v určitých případech tzv. dokonalé lítosti. Církev proto vždy zdůrazňovala zásadní důležitost křtu. Nejde přitom jen o jakýsi magický obřad, který má něco dotyčného zajistit, ale o výraz obrácení člověka ve víře k Bohu, a to tak, jak nám ji představil Pán Ježíš.

Jak je to s lidmi, kteří se ve svém životě „tak daleko“ nedostanou, nevíme s jistotou. Doufáme, že se jim Bůh třeba během jejich odchodu z tohoto světa představil, a že se do něj mohli zamilovat – i když na poslední chvíli. Toto rozhodnutí je ale také výsledkem jakési „setrvačnosti“ – pokračování v hodnotách, které člověk během života uznával. Jinými slovy –

vždycky je to na nás, Boží náruč je otevřena stále.

Druhý následek hříchu, tzv. časný (opak prvního – věčného), otupuje naši schopnost milovat. Svátý Pavel v prvním listě Korintánům píše, že pouze láska přetrvává do věčnosti a svátý Jan ve svém druhém listě píše, že „Bůh je láska“. Může se stát, že člověk odejde z tohoto světa s „malou zásobou lásky“ a tedy nepřipraven Boha milovat nade všechno a bližního jako sebe, tedy s přemírou sebelásky. Očištění od sebelásky je pak náplní očiště. Zatímco před smrtí může člověk svou lásku rozvíjet aktivně, po smrti už jen „trpně“ – pasivně. Může toužit a uvědomovat si svou malou lásku. Může se učit věřit v lásku – Boží i lidskou až je připraven se s Bohem v lásce setkat.

Odpustky jsou tedy darem lásky tomu, kdo jí má málo. Můžeme je darovat sobě samým, nebo zemřelým. Vyvažují tu „časnou“ škodu – „časný“ následek hříchu.

Jsou výsledkem našeho dobrého jednání ale zároveň také darem z pokladu církve (které jsme součástí). Církev dostala „moc svazovat a rozvazovat“ – „Co svážete na zemi, bude svázáno v nebi a co rozvázáte na zemi, bude rozvázáno v nebi“. Je tedy v pravomoci církve stanovovat, jakým způsobem odpustky získat. Dnes se

nesetkáme se svázáním odpustků s nějakým hmotným darem. V minulosti to tak někdy bylo. Způsob, jak získat odpustek, mohl být nějaký dar na (i domněle) dobrou věc, stanovenou církví (papežem), a tak mohl vzniknout dojem, že odpustky jsou prodávány za peníze. Což bylo jistě nešťastné. Vždy ale byly možnosti, jak získat odpustky prostřednictvím nějakého duchovního, zbožného úkonu.

Konkrétně kotázkám na začátku článku: Za prvé – o nikom nemůžeme s jistotou říci, že je zavržen. U nevěřících a nepokřtěných lidí musíme spoléhat na mimořádné cesty Božího odpuštění a nic nám nebrání takovým zemřelým pomáhat v očišťování jejich lásky prostřednictvím

odpuštění. Za druhé – podmínka nemít zalíbení ani v lehkém hříchu znamená, že i my sami, když se v získání odpustků chceme angažovat, jsme vedeni k tomu, abychom se zbavovali sebelásky. Odpustek přece také není nějaká magická věc, která se dělá jen mechanicky a mechanicky působí. Jde o to, že člověk má svých hříchů, nakolik je schopen, litovat a chtít se od nich odvrátit. Jinak by druhému chtěl dát něco, co pro sebe samotného nepokládá za potřebné a nutné. Neznamená to jistě, že už nebude nikdy hřešit. Je to jako když litujeme upřímně ve zpovědi hříchů i když tušíme, že se příště budeme pravděpodobně zpovídat z toho samého.

Otec Karel

■ ■ ■ KNIŽNÍ OKÉNKO

---

11. září jsme si připomněli úmrtí třebeňského kněze a lékaře Ladislava Kubíčka. Svatováclavské knižní okénko proto věnujeme knihám, které zaznamenávají život a moudré myšlenky této velké osobnosti Katolické církve. Za jeho sepsání děkujeme Veronice Bešťákové.

Loni jsem před začátkem letních prázdnin dorazila do farní knihovny s tím, že chci půjčit pokud možno všechny knihy od **P. Kubíčka** a **Marie Svatošové** (měla jsem šilný „absták“ po čtení – dosud totiž byly děti poměrně malé a já jsem neměla čas ani sílu pravidelně číst). Předtím jsem tyto autory v podstatě neznala a na jejich jména mě „náhodou“ navedla jedna má kamarádka.

V dnešní době neexistuje snad nic, co by nebylo relativizováno; někdy mě dokonce znejistiňuje i duchovní literatura. Proto jsem byla za tyto tipy velmi ráda, zvláště když se ukázalo, že právě otec Kubíček nebo paní doktorka Svatošová stojí proti této všeobecné tendenci. Nebojí se jít na dřev, slovy i skutky – a právě tím ukazují smysluplnost našeho života zde na zemi (v jakékoli situaci) a zároveň poodhalují krásu nebes.

Musím se přiznat, že jejich knihy čtu dodnes (do knihovny jsem je samozřejmě vrátila:) ale pár jsem si jich nadělila k Vánocům). Ne proto, že bych stále měla tak málo času na čtení, ale texty jsou tak hutné, že je opravdu pořád nad čím přemýšlet. I přes svou hutnost jsou přítom texty psány velmi srozumitelně a čtivě.

Nevíím, kterou z knih doporučit dříve, ale možná začnu tou nejobjemnější (ostatní jsou útlé, hodí se na krátké „střelné“ čtení) **Až k prolití krve – Radostné poselství P. MUDr.**

Ladislava Kubíčka (vydalo Karmelitánské nakladatelství v roce 2005) Její editorkou je MUDr. Marie Svatošová a poutavým způsobem přibližuje pestrý život kněze a lékaře Ladislava Kubíčka.

Pro mě to byla a je naprosto převratná, klidně napíšu bombastická kniha. Obdivuji jednak paní Svatošovou, jak dokázala v krátké době zpracovat obrovské množství materiálu (tj. vzpomínek a dopisů od osob, které se dostaly s otcem Ladislavem do kontaktu). A obdivuji otce Ladislava.

Musím se přiznat, že mě nikdy moc nebavilo číst životopisy. A možná, kdyby nebylo léto, děti nebyly bývaly s babičkou na prázdninách, a kdybych měla ve vlaku jiné čtení, tak se do této knihy nikdy nezačtu. Ale jakmile jsem se do ní pustila, doteď jsem se vlastně neodtrhla. V knize je podmanivým způsobem zachycen osud výjimečného člověka, který dokázal naplno žít v Boží přítomnosti.

Otec Ladislav ovlivnil životy tisíců lidí, se kterými se osobně setkal, i těch, kteří o něm jen zprostředkovaně slyšeli. Citace z jeho dopisů lze chápat jako praktické „rady“ do nejrůznějších životních situací. Zaujalo mne, že pro stejný případ (např. těžkou nemoc) pod vedením Ducha sv. doporučoval různým lidem různá „řešení“. U jednoho si byl jist, že se jedná o kříž, který je nutné nést do konce, třeba na smír za hříchy tohoto světa, druhému doporučoval ze své pozice lékaře konkrétní opatření, vedoucí k uzdravení.

Vše, co Ladislav říkal, také žil. Jeho slova jsou kolikrát drsná a syrová, nic nepřikrášluje a nezlehčuje (osobně tomu říkám Kubíčkovo „profackování“). Ale čtenář ví, že jsou s velikou láskou promodlená (nebo promodlená k veliké lásce) a autenticky odžitá na vlastní kůži. Přes všechny těžkosti z knihy sálá Ladislavova nakažlivá radost ze života, a to i z budoucího života. Lidé, kteří do knihy přispěli, nepochybuji, že se za nás všechny otec Ladislav po své násilné smrti neustále přimlouvá.

Kniha mi nahrazuje do velké míry duchovní exercicie, na které se zatím s malými dětmi tak snadno nedostanu. A také věřím, že mám prostřednictvím knihy v otci Ladislavovi osobní duchovní vedení. Myslím, že knihu mohou ocenit nejen dobře „zabydlení“ katolíci, ale i lidé hledající.

I když k tomu duchovnímu vedení bych měla další tipy, a to tři tenké knížečky z edice „Na minutu S...“, které nesou názvy: **Zapalují? (KNA, 2006)**, **Přitahují? (KNA 2007)**, **Oslovují? (KNA 2008)**. Editorkou knih je opět Marie Svatošová a tentokrát se jedná o její vlastnoruční zápisky z duchovních cvičení, které otec Ladislav vedl. S takovými lehounkými knížečkami „do kapsy“ je možné provádět duchovní cvičení kdekoli, kde má člověk čas pár minut číst (třeba ve frontě na poště nebo v MHD). Co stránka, to jedno téma k rozjímání.

Podělím se o pár mých "objevů" z knihy **Oslovují?** Díky Bohu už nějakou dobu vím, že pravá láska je záležitostí svobodné vůle. Ale i radost (Kristova) je záležitostí svobodné vůle. Zatímco zármutek je hřích (s. 30). Sama jsem si tyto myšlenky převedla na úctu k rodičům, kteří, přestože mezi námi existují (mírně řečeno) mezigenerační rozdíly, si mou bezpodmínečnou úctu zasluhují. Dále, skutečný pokoj je záležitostí svobodné vůle. A prý i SVATOST je záležitostí svobodné vůle (s. 69). Naproti tomu neklid a nervozita jsou hříchy – jaké? – že křesťan nešířil pokoj! (s. 26). Nebo že chtěl upravovat Boží scénář a stihnout toho za 24 hodin mnohem více, než bylo nutné (s. 13). Na závěr něco nepopulárního, co mě ovšem nyní opravdu nese: kříž je většinou nutno nést (např. na smír za hříchy moje i celého světa) a ne hned prosit Pána Boha za jeho odejmutí (s. 9, 76).

Podobně to může být s knihami, jejichž autorkou je přímo Marie Svatošová. Např. mám ráda knihy *Náhody a náhodičky* (KNA, 2004) nebo *Tykadlem víry* (KNA, 2010). Autorka není jen propagátorkou otce Ladislava, ale i inspirátorkou k častému čtení z Písma svatého nebo častému chození na mše svaté. Právě tyto knihy k tomu vybízí.

Nedávno jsem dočetla další knihu od Marie Svatošové *Víme si rady s duchovními potřebami nemocných?* (Grada, 2012) Již z prvních stránek knihy je jasné, jak neskutečně potřebné je to téma, navíc opět prožité na vlastní kůži (autorka je zakladatelka hospicového hnutí v ČR). Knihu jsem po přečtení věnovala do farní knihovny, kde je již nyní k zapůjčení.

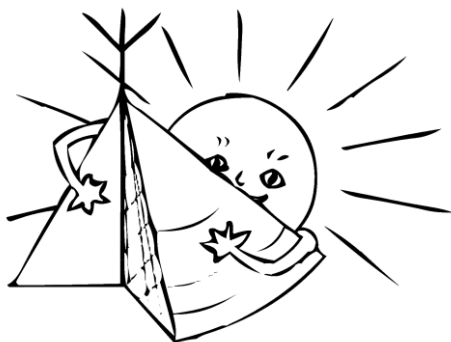
■ ■ ■ PRO DĚTI

Milé děti,

měsíc nového školního roku je pomalu za námi a jak by řekl pan Karafiát z Broučků - sluníčka ubývá a zimy přibývá. Ale to nevádí. Třeba se letos dočkáme pořádné sněhové nadílky a pěkně si zabobujeme, zalyžujeme a na zamrzlém rybníce zabruslíme.

Už jen dva měsíce a skončí liturgický rok, který byl mimořádný tím, že byl vyhlášený papežem Františkem jako Rok milosrdenství. V loňském adventním zpravodaji jsme si vysvětlovali, že milosrdenství je láska k lidem, že si pomáháme a přejeme, abychom se měli všichni stejně dobře a jednou se všichni společně dostali do nebe. Učí nás to Pán Bůh, který má každého z nás opravdu moc rád, odpouští nám a stará se o nás jako pastýř o své nezbedné ovečky, je k nám milosrdný. Hlavně on si moc přeje, abychom se všichni sešli u něho v nebi.

Když ono se to lehce řekne nebo napíše, ale pak mezi kamarády a dětmi ve škole to s tím milosrdenstvím zas tak jednoduché není. Naschvály, oplácení, závist, lhaní, drzost, šikana... jsou opakem přátelství, radosti, spolehlivosti, odpuštění, lásky a milosrdenství. Svátá Matka Tereza říká, že nestačí mít rád, že je potřeba něco skutečného pro druhé dělat. „Pokaždé, když se na někoho usměješ, je to láska, když pomůžeš v malých nenápadných věcech, je to láska.“

Milosrdenství, to, jak druhým pomáháme, je buď tělesné nebo duchovní. Tentokrát si povíme **o skutcích tělesného milosrdenství**. Zde je pár nápadů, které můžete zkusit.

Dát najíst hladovému – rozdělit se nejen o svačinu, když si ji někdo zapomene, ale i o nějakou dobrotu. Dojídat, nenechat jídlo zkazit, sníst i to, co mi až tak moc nechutná.

Dát napít žíznivému – voda z kohoutku je často kvalitnější než balená v plastových lahvích a na napití úplně stačí. Ve škole se dbá na pitný režim, ale na výletě kamarádovi voda dojde. Zkus si nechat trochu vody až do poslední chvíle, kdyby někdo potřeboval. Nemusíš

vypít všechno hned. A domácí zvířátka nebo květiny jsou často na suchu a čekají, kdo se o ně postará.

Oblékat toho, kdo nemá co na sebe – asi máte doma i oblečení, které moc nenosíte, ale děti v chudých zemích nebo v utečeneckých táborech by je klidně ještě rády nosily. Zvlášť teď, až začne mrznout. Stačí je vyprané a zašité odnést do sběrných kontejnerů.

Přijímat cizince – nejspíš i u vás ve třídě jsou děti z jiné země, mají i jinou barvu pleti, ale neumí dobře česky a nikdo se s nimi moc nebaví. Co kdyby ses zeptal, jak se má, jestli hraje rád fotbal, děvčata si můžou půjčit časopis, jít společně na hřiště. Určitě každý z nich uvítá pomoc se čtením, psaním, možná i matematikou.

Pomáhat nemocným – nemocný kamarád nemůže ven, ale můžeš mu zatelefonovat, a když rodiče dovolí, dojdi jej i navštívit. Do školy chodí děti se zlomenou rukou, některé jsou na invalidním vozíku. Podat, podržet, pustit do dveří. V dále houká sanitka, na silnici je nehoda, stačí krátká modlitba. Znáš čísla tísňového volání? A nezapomeň, že kněz může nemocnému udělit svátost nemocných, jako posilu v nemoci i v nebezpečí života.

Navštěvovat vězněné – není vězení, jako vězení. Někdo se nestihá učit, musí zůstat doma, rodiče nemohou zaplatit tábor a děti tráví prázdniny ve městě. Někdy nemohou jít s kamarády, dokud si neuklidí pokojíček, nesplní svoje povinnosti. Zeptej se rodičů, jak jim pomoci. Třeba kamarádovi poradiš s učením, vysvětlíš mu, jak si udrží pořádek ve svých věcech. Pozvi ho na váš rodinný výlet nebo do zoo, zatelefonuj mu nebo napiš dopis. Je smutné, když během nepřítomnosti ve škole ztratí děti své kamarády, ty zůstaň věrný.

Pohřbívat zemřelé – každý člověk si zaslouží úctu, i po smrti. Kolik je na hřbitově opuštěných hrobů, kde jsou pochovaní lidé, na které už nejspíš nikdo nevzpomíná, nemodlí se za ně. Nejen na svátek Dušiček, na svátek Všech věrných zemřelých, ale i během roku můžete zajít na hřbitov, pomodlit se za zemřelé, zapálit svíčku a upravit hrob nejen babičce a dědečkovi, ale i vedle nějaký opuštěný a zarostlý, můžete si ho jakoby „adoptovat“.

Děti, pro dnešek stačí. O skutcích duchovního milosrdenství příště. Ať se vám daří!

Lída

■ ■ CO SE CHYSTÁ PRO DĚTI

■ Drakiáda

V neděli **16. října** 2016 od 14.00 zveme všechny šikovné kluky a holky na farní drakiádu, která se bude konat na kopci u Jahodnice (na valu mezi Jahodnicí a Štěrboholskou spojkou). Dostanete se tam buď autobusem na zastávku Rtyňská nebo zastávku Sídliště Jahodnice a potom kousek pěšky, nebo autem do ulice Národních hrdinů nebo Nedokončená a pak opět kousek pěšky. GPS 50°4'49.230"N, 14°33'38.057"E. Těšíme se na Vás a Vaše draky. Bude-li pršet, akce se nekoná.

Petr Šimůnek
608 149 676
petr.simunek@atlas.cz

■ **Modlitba slavného růžence**

V úterý **18. října** od 17.00 v kostele. Děti si doma nakreslí obrázek jednoho z tajemství slavného růžence, které by se v kostele spolu s ostatními rády pomodlily. Všechny obrázky pak vzadu v kostele vystavíme.

■ **Podzimní prázdniny**

Od středy **26. do neděle 30. října** zveme všechny děti na podzimní prázdniny. Pojeďte s námi prožít podzimní dny plné zábavy. Na všechny se moc těšíme! Bližší informace a přihlášky budou včas ohlášeny, najdete je na nástěnkách i na webových stránkách.

Anička a ostatní

■ **Adventní věnečky**

V sobotu **26. listopadu** mezi 10. a 12. hodinou budeme zdobit na faře v učebně adventní věnečky. Přineste si s sebou, kdo můžete, korpusy na věnečky, větvičky, slaměnky, stužky, svíčky, nůžky, drátky i spoustu dalších zajímavých nápadů. Zatím sušte a sbírejte v lese všechno, co by věnečky v adventu mohlo zdobit. Věnečky se nám zatím vždycky povedly, tak se těším, že i letos si to při jejich zdobení zase pěkně užijeme. Druhý den, na první adventní neděli, se budou v kostele světit.

■ **Výtvarná soutěž „Vánoce očima dětí“**

Uzávěrka bude v neděli **4. prosince**. Soutěž je každoročně pořádaná komunitou Bosých karmelitánů kláštera u Pražského Jezulátka. Úkolem je zobrazit na čtvertku formátu A4 nebo A3 libovolnou výtvarnou technikou Vánoce. Zezadu uveďte jméno a příjmení, věk a adresu a odevzdejte, prosím, v sakristii, odešleme hromadně za naší farnost. Jistě víte, že od Vánoc jsou potom v boční chodbě kláštera všechny obrázky celoročně vystaveny a můžete se na ně přijít podívat. Těšíme se, že se do soutěže i letos opět s chutí zapojíte.

■ **Mikulášská nadílka**

V pondělí **5. prosince** od 17 hodin ve farním sále. Jako každý rok na začátku prosince se na vás bude těšit Mikuláš s anděly a čertem. Společně si zazpíváme, pomodlíme se a měly by být snad i nějaké dárky.

■ **Jarní prázdniny na Mariánské v Krušných horách**

Konají se od soboty **4. do 11. února 2017**. Pro děti školního věku, mládež a několik rodin. Podrobnosti a přihlášky v adventním zpravodaji.

■ **Dětská schola**

Milé děti, každou neděli při mších svatých slyšíte zpívat různé písničky, které se Vám, doufám, líbí. Chcete-li se přidat k malým, či větším zpěvákům na kúru, přijďte mezi nás. Zkoušíme téměř každé pondělí v suterénu fary od 17 hod., někdy po domluvě i jindy.

Těšíme se na vás

Malá schola

Bohoslužby v našem kostele	pondělí – pátek	18.00
	sobota	7.00, 18.00
	neděle	7.00, 9.00, 10.30, 18.00
Příležitost ke svátosti smíření	hodinu před každou mší sv. nebo dle domluvy	
Návštěva nemocných	dle domluvy s knězem	
Společná modlitba růžence	½ hod. před mší svatou (mimo neděle v 10.30)	
Živý růženec	první pondělí v měsíci po mši sv.	
Adorace se zpěvy z Taizé	třetí pátek v měsíci po mši svaté	
Biblická hodina	druhá středa v měsíci po mši svaté	
Modlitební skupina žen	pondělí po mši sv.	
Výuka náboženství	předškolní děti	úterý 16.00
	1. – 2. třída	pondělí 16.00
	2. – 3. třída	úterý 16.00
	4. – 5. třída	středa 16.00
	6. – 9. třída	čtvrtek 16.00
Setkávání mládeže	středoškoláci, 14 – 20 let – středa 18.45	
Příprava dospělých na křest	pondělí večer a dle dohody	
Příprava dětí ke svátému přijímání	Kromě výuky náboženství začne kurz od jara v pátek odpoledne spolu s rodiči	
Příprava na biřmování dospělých	dle domluvy s knězem	
Příprava na biřmování mládeže	čtvrtek po večerní mši svaté	
Příprava na svátost manželství	dle domluvy s knězem – nutné včas objednat	
Křest dětí – příprava rodičů	příprava a termín dle domluvy s knězem	
Farní charita	dle dohody	
Farní knihovna půjčuje	středa	16.45 – 18.00
	neděle	10.00 – 11.30
	1. neděle v měsíci	10.00 – 11.30 v kavárně
Skupina KAAOKAZHATIA	zkoušky v neděli od 9.30	
Malá Kalča	pondělí odpoledne	
Chránový sbor Cantus amici	zkoušky v pondělí od 19.30	
Mateřské centrum	pondělí a středa od 9.30 do 12.00	
Setkání rodin a manželských párů	informace u kněze	
Setkání seniorů	každé druhé úterý v měsíci od 9.30	
Farní kavárna	neděle 8.00 – 12.00	
Úklid kostela	pondělí od 13.30	

Vydává farnost u kostela Neposkvrněného početí Panny Marie
Praha – Strašnice
Ke Strašnické 1000/10, 100 00 Praha 10
tel.: 274 782 480 e-mail: k.koci@gmx.com
www.farnoststrasnice.cz